

PRINCIPPER FOR KOMMUNISTISK PARTI

Menneskeheden står ved en skillevej

1. Menneskeheden befinder sig i disse år i en situation uden fortilfælde: Enten går den under på grund af dens helt uholdbare forhold til naturen og på grund af krige og sociale katastrofer. Eller også vrister den sig ud af kapitalens og profittens greb og tager magten over sin egen skæbne.
2. Den æra, hvor USA-imperialismen dominerede enerådigt, er ved at være forbi. Verden er med stor hast ved at dele sig i nye poler. En ny kold krig og en stadig mere antagonistisk, polariseret og konfliktfyldt verden truer menneskeheden med langvarige, omfattende krige, tilmed med atomkrig. En reaktionær tsunami vælter ind over verdens folk.
3. Klima-, natur- og biodiversitetskrisen truer selve menneskehedens fremtid.
4. Som aldrig før er arbejderklassens kamp og menneskehedens overlevelse knyttet sammen. Kapitalens undergang er menneskehedens overlevelse.
5. I denne situation står menneskeheden over for klare valg: Enten bidrager vi til at forandre verden til det bedre, eller vi lader katastrofen vokse ud af kontrol.
6. Kommunistisk Parti præsenterer her de bærende principper, der ligger til grund for partiets indsats for at forandre verden, og inviterer alle, der ønsker et opgør med kapitalismen, ind i kampen.

Den videnskabelige socialisme

7. Kommunistisk Parti har en konkret historisk, materialistisk tilgang til samfundsudviklingen og anvender den marxistiske dialektik til at analysere den. Det betyder, at vi forholder os til virkeligheden ud fra de reelle, materielle drivkræfter, der former udviklingen. De materielle forhold, hvorunder vi mennesker lever, producerer og forbruger, danner grundlaget for vores tanker, holdninger og ideer, ligesom disse tanker, holdninger og ideer også indvirker på de materielle forhold. Kommunistisk Parti baserer således sit arbejde på den videnskabelige socialisme.
8. Den videnskabelige socialisme indebærer et dialektisk syn på virkeligheden. Både naturen og det menneskelige samfund er i en proces af bestandig bevægelse og forandring. Drivkraften for denne proces er en enhed og kamp mellem modsætninger, som gør, at udviklingen foregår dynamisk og undertiden i spring.

9. I klassesamfund bestemmes udviklingen især af kampen mellem klasserne. For at kunne forandre samfundet revolutionært er det derfor nødvendigt at kende de centrale drivkræfter, der betinger klassekampens udvikling: produktivkræfter og produktionsforhold og deres indbyrdes forhold – hele den økonomiske basis for det menneskelige samfunds udvikling.

10. Kapitalens klasseherredømme sikres på et væld af måder, herunder gennem den borgerlige stat. Statsmagten er ikke neutral, men er en økonomisk, politisk, ideologisk og militær aktør til fordel for den herskende klasses interesser. Den herskende klasses ideologi, kultur, værdier og ideer gennemsyrrer det civile liv.

11. Den videnskabelige socialisme udgør en levende teori og en samlet filosofisk, økonomisk og politisk analysemetode, der hele tiden er i udvikling og må justeres på basis af samfundsudviklingen og arbejderklassens konkrete erfaringer. Den videnskabelige socialisme så dagens lys, da den moderne arbejderklasse opstod og begyndte at gøre sig gældende i 1800-tallet. Dens grundlæggere var dengang Karl Marx og Friedrich Engels. Siden har en lang række marxistiske tænkere og klassekæmpere beriget og videreudviklet den. Afgørende har især været Lenins videreudvikling af marxismen i imperialismens epoke.

Kapitalismens profitsystem har spillet fallit

12. Kapitalismens styrende princip er produktion med det formål at akkumulere profit. Ved at udbytte varen arbejdskraft skabes den merværdi, der lægger grunden for profitmaksimering. Uden udbytning af det levende arbejde kan kapitalen ikke overleve. Arbejderklassen er således den afgørende kraft i opgøret med kapitalen.

13. Kapitalismen medfører, at alle sociale relationer kommercialiseres. Denne økonomiske tvang gennemsyrrer alle dimensioner af samfundslivet og sætter de sociale og menneskelige relationer i merværdiens og profittens tjeneste. Derfor betyder opgøret med kapitalen også et opgør med profitstyring, varegørelse og kommercialisering af de menneskelige relationer.

14. Vi lever i epoken med kapitalismens almene krise og omstyrtelse på verdensplan, som har vist sig at være et århundredlangt forløb.

15. Den kapitalistiske produktionsmåde har på alle tænkelige måder spillet fallit. Dens grundlæggende modsigelse mellem den private ejendomsret til produktionsmidlerne og produktionens samfundsmæssige karakter skærpes til stadighed. Et væld af kriser væver sig ind i hinanden. Kortere økonomiske konjunkturkriser, finans- og bankkriser, langvarige kriser for

profittilvæksten som sådan, ødelæggende miljø-, natur- og klimakriser, pandemiske kriser, forsyningskriser, energikriser – alle er de med større eller mindre vægt til stede i dag.

16. Kapitalismen er i den nuværende fase af imperialismen en transnational monopolkapitalisme. Ved indgangen til det 21. århundrede kendetegnes den i imperialismens center ved afindustrialisering, outsourcing af produktion, finansialisering, landbrugets industrialisering og kapitalisering, servicesektorens vækst med usikre jobs, den digitale og logistiske revolution og en generel prekarisering af arbejdsmarkedet. Voksende ulighed og lønnens og arbejdsvilkårenes ræs mod bunden er hverdag for arbejderklassen.

Mennesket er uløseligt forbundet med naturen

17. Mennesket og det menneskelige samfund eksisterer som en del af naturen, ikke oppe over naturen eller uden for den. Derfor er det menneskelige samfunds udvikling tæt forbundet med naturen. Dette kaldes også “stofskiftet” mellem menneske og natur.

18. Den kapitalistiske produktionsmåde med dens evige profitjagt har ført til et brud i dette stofskifte. Der er en uløselig modsætning mellem kapitalisme og et bæredygtigt stofskifte mellem mennesker og natur.

19. Klimaforandringer, biodiversitetskriser, naturkriser, pandemier og de meget lidt bæredygtige forhold, som mad produceres under, er blot nogle af udtrykkene for dette misforhold.

Konsekvenserne af de menneskeskabte klimaforandringer er allerede voldsomme, ikke mindst i det globale syd, hvor oversvømmelser og tørke sender millioner af mennesker på flugt. De fattige lande i det globale syd betaler den højeste pris for den klimakrise, der først og fremmest er skabt af de rige lande i det globale nord.

20. Naturen og dens ressourcer udnyttes i dag så destruktivt, at der må ske en radikal omstilling af menneskehedens måde at bruge dem på – og dét meget hurtigt. Sker omstillingen ikke, er vejen åbnet for uoprettelige, negative ændringer af betingelserne for både mennesker og økosystemer.

21. Det kapitalistiske behov for vækst og det overforbrug, som kapitalismen fører med sig, styrer civilisationen i retning af undergang. Verden står over for et helt sæt af sammenvævede kriser på sundheds-, miljø- og klimaområdet, der gensidigt forstærker hinanden. Samtidig spiller militariseringen af samfundet i form af krige og krigsproduktion også ind.

22. Planeten står således på et punkt i dens historie, hvor kun gennemgribende opgør med den nuværende produktions-, samfunds- og forbrugsmåde kan skabe mulighed for menneskehedens overlevelse på længere sigt. Opgøret med den økonomiske magt er i dag et spørgsmål om at finde måder at organisere menneskets overlevelse.

23. Arbejderklassen har en klar interesse og nøglerolle i klimakampen. Kommunistisk Parti arbejder for, at denne kamp retter sin brod mod profitstyringen og kapitalen. Løsningen af klima- og naturkrisen er først og fremmest et kollektivt anliggende, ikke et individuelt.

Verden i opbrud – oprustning, krige og reaktion

24. Vi lever i et imperialistisk verdenssystem, der er kendetegnet ved uhyre transnationale selskabers dominans af verdenshandel, investeringer, produktion, forskning med videre. Modsætningerne er skarpe, *både* mellem de imperialistiske lande, de lande som imperialismen har udnyttet som kolonier og den førende imperialistiske blok i Vesten *og* mellem klasserne i de enkelte lande internt.

25. Den internationale arbejdsdeling, årtiers nyliberalisme, udflytning af produktion til lavtlønslande og kapitalistiske effektiviseringer har styrket kapitalens magt. Arbejderklassen i alle kapitalismens lande udbyttes brutalt, og dens tilkæmpede rettigheder er under angreb.

26. Den interimperialistiske kamp om adgang til naturressourcer, nye markeder og investeringsobjekter har ført verden ind i en ekstremt usikker tid for klodens store flertal. Omfattende og regionale imperialistiske krige bryder ud.

27. Verden er på vej ind i en ny delperiode i arbejderklassens og folkenes kamp, hvor de seneste årtiers imperialistiske styrkeforhold kuldkastrer, og det imperialistiske verdenssystem ændres fuldstændigt.

28. Den tid er ved at være forbi, hvor en lille men magtfuld kerne i det imperialistiske verdenssystem, bestående af USA, NATO-, EU-lande plus enkeltlande i Asien, kan dominere, både ideologisk, økonomisk og militært. En multipolær verden vokser frem. Indenfor en overskuelig fremtid vil to af verdens tre største økonomier være asiatiske: Kina og Indien.

29. Den vigtigste geopolitiske modsigelse for nuværende er mellem de kræfter, der ønsker at opretholde den transatlantiske imperialistiske bloks hegemoni på den ene side, og de kræfter, der søger en multipolær verdensorden. De store rystelser i det imperialistiske verdenssystem og

fremvæksten af flere poler kan bane vejen for nye alliancer, der kan udnytte modsætningerne i det imperialistiske system.

30. I den situation har USA-imperiet indledt en desperat kamp for at forhindre sin undergang og har igangsat en ny kold krig, især rettet mod Kina. Faren for en storkrig kan ikke udelukkes.

31. Danmark har en vigtig geostrategisk placering for USA-imperialismen, ikke mindst på grund af sit nykoloniale forhold til Grønland. Danmark er blevet til et lille følgagtigt land tæt på kernen i det imperialistiske verdenssystem.

32. USA-imperialismen benytter militæralliancen NATO som et redskab til at befæste sin magt i verden, ikke mindst sin kontrol over Europa. Den Europæiske Union er oprettet for at varetage de europæiske monopolars interesser. EU håndhæver i stigende grad egne økonomiske og politiske interesser, men lever stadig i skyggen af USA-imperialismen.

33. Store dele af verden, også imperialismens kernelande, er i dag kendetegnet ved en reaktionær offensiv, der udnytter kapitalens styrkepositioner til forstærket økonomisk udbytning, udplyndring og politisk undertrykkelse. Offensiven forstærkes af, at der sker en militarisering af samfundsøkonomierne, som i stigende grad sættes på krigsfod. Civilsamfundet sættes til at tjene krigsøkonomien i en verden, der opruster mere end på noget andet tidspunkt siden Anden Verdenskrig.

34. Det borgerlige demokrati befinder sig i krise og bliver mere og mere dysfunktionelt. Befolkningen er frataget stort set enhver form for reel indflydelse på samfundets udvikling. Udemokratiske og tilmed fascistiske bevægelser og partier vokser frem, får indflydelse og er nogle steder kommet til magten. De slår sig op på at puste til racisme og diskrimination og prædiker had og vold. De udnytter arbejder- og fagbevægelsens nedtur, den voksende lede ved de politiske eliter og tabet af tillid til det borgerlige demokrati. De appellerer til følelser af forladthed, værdiløshed, fortvivlelse og fremmedgørelse og fremmer bizarre konspirationsteorier. Men frem for alt lover de hævn over en herskende klasse, der har forrådt arbejderklassen og nationen.

35. Arbejderklassens klassesolidaritet og antiimperialisme på tværs af landegrænser er vigtigere end nogensinde før. Kommunistisk Parti støtter ethvert folks kamp mod imperialisme, fremmed besættelse, udplyndring af naturrigdomme og kulturimperialisme.

36. Kommunistisk Parti forsvarer alle landes territoriale integritet og suverænitet. Vi afviser indblanding i andre landes indre anliggender og insisterer på, at ikke-aggression er et vigtigt holdepunkt i forholdet mellem nationer

37. En række lande har slået ind på deres egen udviklingsvej, forsøger at bryde med imperialismens udbytning og slavebinding og selv forme deres udvikling. Nogle af dem stræber efter at opbygge socialisme. Disse udviklingsprojekter er forskellige fra land til land. Kommunistisk Parti er solidarisk med disse alternative udviklingsprojekter.

Det danske klassesamfund

38. Danmark er et klassesamfund, hvor kapitalistklassen ejer og kontrollerer kapitalen. Den danske monopol- og finanskapital er vævet tæt sammen med og kan ikke adskilles fra den internationale og transnationale kapital. Det er denne del af kapitalen, der er den udslagsgivende og dominerende i Danmark. Det er således også her først og fremmest en meget lille top i den kapitalistiske klasse, der profiterer på det store arbejderflertal.

39. Danmark er et meget rigt samfund. Siden reder- og handelskapitalens indtog og sidenhen industrialiseringen har arbejderklassen skabt enorme værdier, som har beriget kapitalistklassen. Men dansk kapital har også vokset sig stor og stærk ved i koloni- og slavetiden at udbytte og udplyndre folk i andre lande. Historien om dansk kapitalisme er i høj grad også historien om kolonialismens udplyndringer. Også derfor er den danske arbejderklasses kamp uløseligt forbundet med solidaritet med arbejderklassen i andre lande.

40. Den overvejende del af befolkningen i Danmark tilhører arbejderklassen, såvel i den private som den offentlige sektor, hvor den enten fremstiller merværdi, bidrager til at frigøre merværdi eller sikrer arbejderklassens reproduktion. Arbejderklassen er den afgørende drivkraft i opgøret med kapitalismen.

41. Arbejderklassen i Danmark er en meget sammensat og mangfoldig klasse. Den er i dag i uhørt grad sat uden for indflydelse på sine egne arbejds- og livsforhold. Beslutninger om dens liv og arbejde kan tages i transnationale selskabers hovedkvarterer tusinder af kilometer væk. Produktivkræfter, økonomi og erhvervsstrukturer forandrer sig hele tiden, så nogle sektorer og brancher mister betydning eller forsvinder, mens andre opstår. Nye produktions-, organisations- og distributionsformer opstår. Kapitalens internationalisering og arbejdskraftens udbytning på tværs af landegrænserne tilfører arbejderklassen nye lag. Tidligere tiders velorganiserede og ordnede forhold

på arbejdsmarkedet er i stigende grad afløst af en kæmpe underskov af rå kapitalistisk og ureguleret individualiseret udbytning.

42. Ud over de to hovedklasser, arbejderklassen og kapitalistklassen, findes der sekundære klasser, der er forbundet med forskellige økonomiske sektorer og samlet set kan betegnes som småborgerskab. Det gælder eksempelvis gruppen af småhandlende, selvstændigt næringsdrivende, håndværksmestre og smålandmænd. Disse grupper forandres uophørligt, og flere af dem er på vej til at gå til grunde under den tiltagende monopolisering. Andre lag, for eksempel store grupper af intellektuelle og akademikere, påtvinges og lider under usikre og prækære løn- og arbejdsforhold.

Socialisme sætter mennesket over profitten

43. Kapitalismens evige jagt på kapitalakkumulation, og deraf følgende overproduktion har spillet fallit, forholdet mellem menneske og natur er brudt sammen, og imperialismen fører til udbytning, undertrykkelse og krige. Over for det stiller kommunisterne en helt anden produktionsmåde og en helt anden udviklingsfilosofi, hvor mennesket sættes over profitten, hvor det er folket, der skræddersyr sit eget liv. Overgangen til dette socialistiske samfund er Kommunistisk Partis strategiske mål.

44. Socialisme er et overgangssamfund, der i sin fuldt udviklede form fører til frigørelse og ophæver menneskets udbytning af mennesket. Den betyder opgør med et forsvindende lille rigt mindretals økonomiske magt, som erstattes med forskellige former for fælleseje, hvor de afgørende produktionsmidler er samfundsejendom eller forskellige former for kollektiv ejendom. Dette gælder også samfundets nøglesektorer og infrastruktur, såsom den finansielle sektor, vand- og varmforsyning, medicinproduktion og transport. Disse sektorer styres ud for et samlet samfundsmæssigt behov, hvor der sker en central og lokal planlægning og kontrol af produktion, reproduktion og økonomi. Socialisme betyder også et solidarisk samfund, der tager omsorg for det enkelte menneske og sikrer kollektiv velfærd for alle.

Socialisme er et nødvendigt, solidarisk og bæredygtigt alternativ til kapitalismen. Opbygning af socialismen er en kontinuerlig proces, som bygger på de økonomiske forudsætninger og det arbejdende folks bedste demokratiske og kulturelle traditioner.

45. Det er arbejderklassen, der er den centrale drivkraft i bestræbelserne på at udvikle det socialistiske samfund. Den kan ikke overtage det kapitalistiske statsmaskineri, men må opbygge et radikalt anderledes system af demokratiske institutioner, en folkemagt, centralt såvel som lokalt.

46. At nå dertil, at overtage magten og bygge socialismen, kan ikke gøres med et snuptag. Socialismen er ikke en tilstand, men en proces, en bevægelse. Intet er givet på forhånd. Når borgerskabet er sat fra magten, vil både den indenlandske og udenlandske reaktion fortsat være aktive. Der kan ske tilbageslag. Det afgørende brud, hvor kapitalen og monopolerne fratages magten, er indledningen på en proces, hvor forskellige ejendomsformer kan sameksistere, og forskellige klassekræfter stadig er aktive. Klassekampen fortsætter. Men det er den organiserede arbejderklasse, befolkningsflertallet, der har overtaget styringen af samfundet og ejerskabet til de afgørende produktionsmidler. Her spiller det kommunistiske parti en vigtig rolle i tæt samarbejde og alliance med andre politiske kræfter.

47. Socialismen arbejder for at fremme mere demokratisk deltagelse, ikke mindre – i det politiske liv såvel som i arbejdslivet. Den åbner for demokratisk planlægning ud fra menneskers behov frem for kapitalistisk profitkaos. I et dialektisk forhold mellem centrale institutioner og levende, deltagende fællesskaber, hvor mennesker bor og arbejder, fremmes en omfattende demokratisering af hverdagslivet.

48. Den socialistiske overgang er en økonomisk, social, politisk, filosofisk og kulturel proces, der over tid ændrer samfundet radikalt, og som også forandrer menneskene i det. Den garanterer de grundlæggende frihedsrettigheder som for eksempel tale-, tanke-, ytrings- og organisationsfrihed.

49. Socialisme er et samfund, der skaber forudsætningerne for, at mennesker og natur lever i pagt med hinanden, og at produktion og forbrug kan indrettes uden at misbruge klodens ressourcer. Den bevidste og planmæssige styring uden et profitmotiv åbner for en helt ny organisering af sammenhængen mellem produktion, boliger, forbrug og natur og for en umiddelbar genopretning af de skader, som kapitalismen har påført naturen.

50. Socialisme i Danmark betyder et umiddelbart stop for dansk krigsdeltagelse. Den betyder fremme af nedrustning og fredelig konfliktløsning og udtræden af imperialistiske alliancer og unioner.

51. Der findes ikke en model for socialisme. Arbejderklassen og folket i det enkelte land vælger selv sin udviklingsvej. Kommunistisk Parti er solidarisk med alle de forsøg på at skabe socialisme, som er foretaget lige siden Pariserkommunen i 1871, igennem det 20. århundrede og op til i dag. Alle erfaringer, positive såvel som negative, er værdifulde.

52. Det socialistiske samfund er overgangen til det klasse- og statsløse kommunistiske samfund – afslutningen på de menneskelige samfunds forhistorie.

Vejen til socialisme går gennem alliancer og enhed

53. Vi kan konstatere, at det endnu ikke er lykkedes for arbejderklassen i et højtudviklet kapitalistisk land som Danmark at skabe et brud med kapitalismen og igangsætte en socialistisk udviklingsproces. Hvordan en sådan proces kommer til at foregå her, kan ikke forudsiges, men afhænger af de konkrete omstændigheder og af de mennesker, der kommer til at gennemføre processen.

54. Bruddet med kapitalismen kan først ske, når herskerklasserne ikke mere er i stand til at regere, og når arbejderklassen er villig og i stand til at tage over. Det kaldes en revolutionær situation.

55. Omvæltningen af det danske samfund, revolutionen, vil få sit eget udviklingsforløb afhængig af de forhold, der hersker i landet, i Europa og i verden. I dag styrer verden mod omfattende krige, natur- og klimakatastrofer og økonomiske og politiske kriser. Bruddet med kapitalismen i Danmark kan ikke ses løsrevet fra denne generelle situation. Som kommunister forbereder vi os på alle tænkelige forløb, scenarier og kampmuligheder.

56. Frem mod det revolutionære brud er det Kommunistisk Partis strategi at arbejde for at ændre styrkeforholdet mellem arbejderklassen og kapitalistklassen, så arbejderklassen bliver i stand til at tage teten.

57. I det forløb er det afgørende at skabe en folkelig alliance mellem alle, der har fælles interesser i kampen mod de udslagsgivende dele af dansk kapital: monopolkapitalen. Denne antimonopolistiske alliance er central, fordi den retter sig imod hovedfjenden, storkapitalen.

58. Hvorledes denne antimonopolistiske alliance vil manifestere sig, når styrkeforholdet er tippet, arbejderklassen er i omfattende bevægelse, og storkapitalen er trængt i defensiven, kan ikke forudses i dag.

59. Arbejderklassen, i Danmark og internationalt, står i den nuværende periode i en meget kritisk situation. Den er trængt i defensiven i en grad, som kan føre til resignation og apati. Derfor er det helt afgørende at udløse den bevægelse og kamp, der kan indgyde håb og optimisme. Der er brug for at skabe de bredest tænkelige alliancer, skabe samling og fælles klassekamp på tværs af alle skillelinjer. Kun på den måde kan styrkeforholdet ændres.

Kommunistisk Parti arbejder for enhed på flere niveauer:

- For enhed i arbejderklassen i kampen for dens fælles økonomiske og politiske interesser.
- For aktionsenhed på tværs af partier, partipolitik, ideologi, religion med videre i kampen for konkrete krav.
- For den bredest tænkelige folkelige enhed med andre lag og politiske organisationer i kampen mod undergravelse af demokratiet, mod den fremvoksende overvågningsstat og nyfascismens trusler og for forsvaret for den nationale suverænitet.
- For enhed og aktionsenhed på tværs af landegrænser i kampen mod kapitalens skalten og valten med arbejderens liv og imod imperialismens krige.

60. I den nuværende fase af stagnation og tilbagegang i arbejderklassens kamp og organisering er den vigtigste kampform at skabe bevægelse og fælles kamp.

- Kommunistisk Parti kæmper for at vende afmagt og pessimisme til håb og bevægelse.
- Kommunistisk Parti kæmper for at vende splittelse og atomisering til enhed og organisering.
- Kommunistisk Parti kæmper for at vende tilbagegang til forbedringer og delsejre.

I disse kampe skabes der nye erkendelser og støttepunkter i den revolutionære proces.

Arbejderklassens organisering og den sociale kamp

61. Arbejderens vigtigste organisering er fagforeningerne, som må udvikles til egentlige kamporganisationer, hvis det skal lykkes at forsvare arbejderklassens tilkæmpede rettigheder, der er under massiv angreb. Kampen for kollektive organisering og kollektive aftaler er stadig helt afgørende.

Det er vigtigt at værne om enhedsfagbevægelsen, som den forenede kapitalistklasse med alle tænkelige midler forsøger at komme til livs. Enhedsfagbevægelsen er en vigtig årsag til, at arbejderklassen i Danmark har tilkæmpet sig vilkår, som har i årtier har betydet bedre betingelser her end i mange andre kapitalistiske lande.

62. Den offentlige sektor, som ikke må forveksles med det borgerlige statsapparat, indtager en særlig rolle i arbejderklassens kamp for kollektive rettigheder og ydelser og udgør således en vigtig strategisk kampplads. Kommunistisk Parti kæmper for at få profitmotiver og markedsmekanismer ud af den offentlige sektor, vi kæmper for en skattefinansieret offentlig sektor med lige adgang til

sundhedsvæsen, social sikkerhed med videre. Dens mange tusind ansatte er uundværlige for arbejderklassens reproduktion og udgør et vigtigt kampfællesskab.

63. I forsvaret for arbejderklassens interesser skal kampen ikke begrænses til kampen for bedre løn- og arbejdsforhold og kollektiv organisering mod kapitalens angreb. Kampen handler også om, at fagbevægelsen tager politisk stilling til bredere samfundsforhold såsom arbejderklassens boligforhold, de kollektive, skattefinansierede velfærdsordninger, EU's angreb på arbejderklassens kollektive organisering og løn- og arbejdsforhold, den sociale udstødelse, klimakampen og fredsspørgsmålet. Fagforeningerne er ligeledes vigtige fællesskaber for at rejse spørgsmålet om at gøre endegyldigt op med udbytning. Historisk set har arbejderbevægelsen altid skrevet kampen for socialisme på sin fane.

Det parlamentariske spørgsmål

64. Det parlamentariske politiske liv i Danmark perverteres, personliggøres og gøres stadig mere ensrettet, kun indrettet på at opfylde kapitalens behov. Det afgørende i partiets strategi er den udenomsparlamentariske kamp. På trods af dette er den parlamentariske kamp en af de mange vigtige kampformer, som partiet aktivt forholder sig til. I et borgerligt demokrati som det danske koncentrerer en stor del af den politiske kamp sig omkring Folketinget.

65. Kommunistisk Parti kæmper for at blive repræsenteret i parlamentariske institutioner på alle samfundets niveauer.

Enhed i forskellighed

66. Selvom den overvejende del af befolkningen i Danmark ud fra objektive økonomiske og sociale kriterier tilhører arbejderklassen, er det ikke ensbetydende med, at de opfatter sig selv som arbejdere eller en del af arbejderklassens fællesskab. Kommunistisk Parti arbejder aktivt for at genrejse arbejderklassens identitet og tro på egne kræfter og for at skabe enhed i klassen ved at favne hele dens mangfoldighed.

67. Arbejderklassen er ikke en homogen eller statisk enhed, men en stadig mere sammensat klasse. Brede lag af den definerer sig slet ikke først og fremmest ud fra deres sociale og arbejdsmæssige situation, men ud fra andre målestokke som for eksempel hudfarve, køn, etnisk oprindelse, religion, handicap, madvaner med mere. Denne sammensathed udnyttes maksimalt af klassefjenden til at skabe splittelse. Der spredes hadpropaganda, og enkeltgrupper og minoriteter udskammes.

68. Racisme og diskrimination på grund af hudfarve og etnicitet har vist sig at være et effektivt redskab i magthavernes hænder. Kommunistisk Parti er aktiv i kampen imod enhver form for diskrimination og ethvert udslag af fremmedhad.

69. I kampen for samling og fælles klassekamp på tværs af alle skillelinjer er der også brug for at overvinde fordomme i klassen og om klassen. Alle skal med i den fælles kamp. Det kræver fokus på det fælles, men også plads og rum til de særlige kampe, som enkeltgrupper fører. Derfor må undertrykte gruppers kamp for ligestilling og frigørelse støttes.

Plads til alle - uanset køn og seksualitet

70. Forskellige familiestrukturer breder sig, en mangfoldighed af samlivsformer vokser frem, og den traditionelle kernefamilie er ikke den eneste samlivsform. Kommunistisk Parti støtter et opgør med den borgerlige patriarkalske families normer, kønsroller og kønsstereotyper. der holder mennesker uanset køn i snærende bånd. Tiden er overmoden til at tage et fælles opgør med holdninger, strukturer og mønstre, som kapitalen bruger til at holde befolkningen nede.

71. Kommunistisk Parti bekæmper undertrykkelse af mennesker, der afviger fra de fremherskende normer, for eksempel på grund af deres seksualitet. Vi stiller op for LGBTQ+-personer og deres rettigheder og forsvarer dem mod vold, stigmatisering og påtvungen assimilation.

72. Kommunistisk Parti tilstræber selv at være et mangfoldigt parti, hvor mennesker med forskellige baggrunde forenes omkring det fælles mål at kæmpe for socialismen. Partiet påtager sig et aktivt ansvar for at overvinde de modsætninger, som i dag splitter og svækker kampen for fælles interesser.

Ingen klassekamp uden kvindekamp – ingen kvindekamp uden klassekamp

73. Arbejderklassens kvinder, flertallet af kvinderne i samfundet, er fortsat udsat for dobbeltundertrykkelse som klasse og som køn, som arbejdere og som kvinder. Patriarkatet er lige så gammelt som klassesamfundet og opretholdes gennem en ideologisk overbygning, strukturer og normer. Det kønsopdelte arbejdsmarked, løngabet, magtstrukturer der fremmer sexisme, vold og overgreb, kønsstereotyper, æresvold, den ulige fordeling af ansvaret for familielivet er eksempler på dette.

74. Kvindekampen skal føres af de mange og for de mange. Den danske feministiske bevægelse har stolte traditioner og har opnået mange landvindinger. Danske arbejderkvinder slås under helt andre – og bedre – betingelser end deres klasse- og kønsfæller mange andre steder i verden. Men kampen er ikke slut. Kampen for kvindernes frigørelse er forbundet med kampen mod kapitalens magt, omend kampen for denne frigørelse ikke afsluttes med arbejderklassens magtovertagelse. At nedbryde strukturer med så dybe historiske rødder kræver et aktivt arbejde i hele samfundet.

Religion skal ikke splitte os

75. Kommunistisk Parti er imod ethvert forsøg på at gøre religion til en kilde til splid i arbejderklassen og blandt de øvrige folkelige kræfter – nationalt som internationalt. Vi betragter religion og tro som en privatsag og arbejder for et verdsligt samfund, hvor stat og religion er adskilt, og hvor ingen trosretning har en særstilling. Vi kæmper for et samfund, hvor det enkelte menneske har frihed til at tænke, leve og tro, som det ønsker.

Det nationale spørgsmål og antiimperialisme

76. Den Europæiske Union (EU) har i mere end 50 år sat sit aftryk på stort set alle politiske, økonomiske og sociale områder i Danmark. EU er i dag en egentlig statsdannelse med forfatning, regering, domstol og parlament. Den er et vigtigt redskab for de europæiske monopoler. Således er EU en vigtig drivkraft i undergravningen af den danske arbejderklassens fagforeningsrettigheder, det sociale velfærdssystem og befolkningens demokratiske indflydelse. EU-staten er i dag aktiv i at bedrive nykolonialistisk politik over for udviklingslande, ligesom Unionen er et redskab for medlemslandenes militarisering og oprustning. Der findes således ikke et samfundsområde, hvor Unionen ikke spiller ind.

77. Som en overnational organisme er EU en hovedmodstander i den danske arbejderklassens kamp. En udmeldelse af EU vil – alt andet lige – give bedre betingelser for kampen for socialisme. Det er derfor et vigtigt mål i Kommunistisk Partis strategi. Et socialistisk Danmark er uforeneligt med medlemskab af EU.

78. Danmarks aktive deltagelse i NATO tjener på ingen måde fredens interesser. NATO er en aggressiv militæralliance, der skal forsvare de imperialistiske kernelandes interesser overalt i verden. Dertil kommer, at NATO er et redskab for USA-imperialismens kontrol over Europa. Alliancen er en sikkerhed for oprustning, krig og indblanding i andre, suveræne landes interne

anligger. Derfor er Kommunistisk Parti imod dansk medlemskab af NATO og rejser kravet om udmeldelse.

79. Kommunistisk Parti vender sig imod udstationering af fremmede tropper og etablering af fremmede baser på dansk jord og kræver danske soldater hjem.

80. Som gammel kolonimagt har Danmark et særligt ansvar over for Grønland og Færøerne. Kommunistisk Parti støtter de grønlandske og færøske folks ret til selvstændighed og vender sig imod, at Grønland, Færøerne og Arktis er en kasterbold i kampen om ressourcer, vandveje og mineraler.

81. Kampen for fred og national selvbestemmelse er en internationalistisk kamp, der støtter fredens kræfter overalt i verden. For Kommunistisk Parti er fredskampen en solidaritetskamp, der vender sig imod imperialistisk røverpolitik, mod skabelse af ufred mellem folkene, mod anstiftelse af lokale og regionale krige og aggressioner.

Kommunistisk Parti

82. Kommunistisk Parti er et selvstændigt politisk parti for den danske arbejderklasse. Det er et nyere, kommunistisk parti, stiftet i 2006 som en ideologisk og teoretisk forening af to forskellige strømninger i den danske kommunistiske bevægelse, sådan som det kommer til udtryk i partiets oprindelige principprogram fra 2006.

83. Partiet er rundet af den danske arbejderbevægelses og den kommunistiske bevægelses samlede erfaringer og historie. Det går ind for den stærkest mulige enhed i den kommunistiske bevægelse. Kommunistisk Parti går ind for at forbinde den danske arbejderklassens kamp med den internationale klassekamp.

84. Partiet kæmper for at blive en drivende, dagsordensættende og kampudløsende faktor i arbejderklassen.

85. Partiet er kendetegnet ved at foretage selvstændige analyser af de konkrete forhold på basis af den videnskabelige socialismes teori.

86. Partiet er i sit indre liv opbygget ud fra princippet om demokratisk debat og enhed i handling, også kaldet demokratisk centralisme.